

ĀLRAKSTS

5. numurs
trešdiena, 15. jūlijs
Mālpils 3x3 nometnes laikraksts
2010

ģimene

Tik atšķirīgi un pārsteidzoši

Vija, Oskars, viņu nometnes draugi Noela un Pauls, Tobijs un Ieva Moori.

Šodien atkal stāsts par ģimeni, kas 3x3 nometnē ir pirmoreiz. IEVA MOORA vakarums piedāvāja lieliskos nezāļu salātus gan receptē, gan jau pagatavotā veidā redakcijā. Bet šodien lūdzām viņu pastāstīt par savējiem.

„Mēs – MOORU ĢIMENE – 3x3 nometnē tiešām esam pirmo reizi. Dēlu Oskaru vakar sveicām kā gaviļnieku, bet meitai Vijai ir 9 gadi, un viņa jau cieši sadraudzējusies ar Noelu Valdovski. Noelai un viņas dvīņu brālim Paulam ir 11 gadi, un kopā visi četri veido nedalāmu komandu. Sadraudzēšanās notika jau pirmajā dienā, kad bērni cits citu atrada. No tā briža šo grupu vieno kopīgas intereses. Mamma Ieva šo grupu

regulāri pavada peldēt uz dzirnavu dīķi. Pirmo reizi tas notiek no rīta pirms brokastīm. Bieži grupai piebiedrojas Noelas un Paula vecākais brālis Rūdolfs un citi bērni. Dažās no ievirzēm bērni ir kopā, un istabiņas arī ir vienā gaitenī. Mooru vecākā māsa Sabīne, kurai ir 19 gadi, ir aizbraukusi plenēra nometnē ar savu Mākslas akadēmijas kursu, tāpēc viņai šī unikālā pieredze šoreiz izpalika. Izrādījās, ka mamma Ieva un Noelas un Paula tētis Ainārs ir pazīstami vēl no skolas laikiem. Tas vēl papildus saliedē. Par 3x3 nometni bija dzirdēts jau sen, tomēr visam ir īstais laiks un vieta. Tā šis ir tas gads, kurā nometne mums sniedz šo jauno pieredzi.

(Turpinājums nākamajā lappusē.)

šovakar

Plkst. 20.15–21.15
Mālpils luterāņu baznīcā

Svecīšu dievkalpojums

Jau kopš pašiem 3x3 sākumiem katrā nometnē notiek arī Svecīšu dievkalpojums. Pirmajā 3x3 Latvijā 1990. gadā – Madlienā baznīcā tika atslēgta speciāli nometniekiem (lasi: ārzemniekiem), jo ikdienā tā bija ciet. Balansējot uz drikst-nedrikst robežas, dievkalpojums notika, un pēc tā zālē pie vecās baznīcas līdz vēlai naktij sirdi sildīja nometnieku izliktās svecītes. 1993. g. Salā baznīcas nebija vispār, un nometnieki pulcējās birzītē pie balta, pašu rokām darināta bērza krusta. 1997. g. Gaujienā stāvējām uz vecās baznīcas atjaunotajiem pamatiem, un savas svecītes izlikām uz tiem – ar domu, lai baznīca ātrāk varētu tikt atjaunota. Šogad, šovakar, šeit – Mālpilī, vecā baznīca joprojām stalti stāv uz viena no Mālpils pakalniem, simtgadīgu ozolu ieskauta, un, jau tikai ieejot tajā, valda īpaša gaisotne. Un tur mēs piedzīvosim arī īpašu dievkalpojumu. **Māris Ķirsons mūs uzrunās ar vārdiem, Ieva Akurātere un Lidojošais Paklājs – ar mūziku. Izliksim savas svecītes – ar vienu domu:**

**Palidzi dievs, palidzi, Dievs,
visai latviešu tautai –
Saved to mājās pie Daugavas krastiem,
saved to mājās...**

Inese

Plkst. 21.30–22.30
arodskolas sporta zālē

Nakts basketbols

Ap plkst. 23
kultūras namā

Šovakar danči būs!

Tenkas, baumas un klačas par to, ka danči šovakar nebūs ir aplamas. Danči būs, pie tam īpaši – šovakar tos spēlēs jaunieši. Neaizej gulēt, nāc dancot!

Čau, Egij! Kā noproti, šī rindkopa ir vel-tīta tieši Tev. Izmantojot savu ietekmi no-metnes masu medijos, varam apsveikt Tevi personīgi. **Bučas Tev no mums visiem un no citiem nometniekiem arī!** Lai Tev ne-aizmirstama šī skaistā diena!

Krūmiņu dzimta

rītdien

Piektdiena, 16. jūlijs.

Gudrā padoma dabūšana un pielietošana

Pamazām trešais tēvadēls sāka ap-tvert, ka ar daudz ko var tikt galā pavi-sam viegli, ja vien ir... padoms. Un pa-doms ir rodams tepat līdzās, vēl vairāk, citi to sniedz viņam labprāt un pat ne-prasa par to neko pretī: ir tikai dalīšanās prieks – neapprakstāmi laba un viegla sajūta. Un brīžiem padoms parādās kā pēkšņa atskārsme, vai sajūta, vai intuīcija. Tad, šķiet, pasaule maina krāsas un kļūst vieglāk, arvien vieglāk to izprast, un tajā dzīvot. Un arī lielajā pasaulē valda tie paši likumi, kas mājās.

7.00–9.00	Rīta cēliens
9.00–9.30	Brokastis
9.40–10.10	TV ziņas
10.15–12.45	Rīta ievirzes
13.00–14.30	Pusdienas
14.30–17.00	Pusdienas ievirzes
17.00–19.00	Kopreferāts – G. un A. Tobji <i>Latviskais gads,</i> pirmsvakariņu ievirzes
19.00	Vakariņas
20.15–21.15	Pasaku tēlu masku balle
21.15–21.30	Vakara pasaciņa mazajiem
21.30–22.30	Daudzinājums
22.30–...	G. un A. Tobji <i>Rituālu prakse</i>
22.30–...	Nīkšana, danči

(Turpinājums no iepriekšējās lappuses.)

Man mājās vairākus gadus ir nostāvē-jusi kokle, jo trūcis prasmes to spēlēt. Šo-gad nometne sniedz iespēju kokli spēlēt. Vakar jūsmoju par pļavas mācību un ne-zāļu zupu, un arī šī ievirze man ir patiešs atradums. Veselīga ēšana kļūst par manu ikdienas aizraušanos, un minētā ievirze to labi papildina. Ar cukuru un baltajiem mil-tiem ir tāpat kā ar šņabi un pipēšanu – jo mazāk, jo veselīgāk.

Esam divvalodīga ģimene, un varētu likties, ka tas atšķaida latviskumu. Jā un nē. Līdzās citai kultūrai mēs saskatām sa-vējās pērles, kuras ikdienā ir pašsaprotama vērtība. Esmu atpakaļ Latvijā nu jau 10 ga-dus un gribēju vīram izrādīt, kas mums te baudāms. Tas deva iespēju paskatīties uz savām mājām ar citām acīm. Pasaule kļūst arvien līdzīgāka – ieej jaunā ēkā un nezini, kurā zemē esi. Atšķirīga un pārsteidzoša ir tieši pagātne. Gan vizuāli, gan kultūrvērti-bās. Tā es sev atklāju no jauna to, ka Latvija izceļas ar zaļo krāsu vasarā, jo citur Eiropā viss izkalst krietni vairāk.

Mums ir visgarākās mastu priedes. Ci-tur tādu nav. *Baltic pine* ir sena reputācija jau pirms Napoleona laika, bet pieminētajā periodā īpaši. Dzīvojot un viesojoties ārpus Latvijas, sapratu, ka nespēju sacensties ne-vienā jomā īpaši (kaut vai kad sāk runāt par manu lauku – ekonomiku), toties es varu būt citiem interesanta tieši ar to, ka esmu latvietē. Ar savu latviskumu. Man patīk.

rītdien ciemojas

Pašiem sava pa-saule

Piektdienas nometnes viesi pievaka-res kopreferātā=*apvārsnī* un naktī, Gvido Tobis un Aina Tobe nāk no Vidrižiem. Viņi dzīvo netālu no šosejas, bet pavisam tālu no 21. gadsimta steigas un drudžainā die-nu plānojuma.

Viņiem ir savs – mūsu senais Saules ka-lendārs, un atbilstoši tam viņi dara darbus un svin svētkus. Savulaik par Saules kalen-dāru paši izdevuši arī grāmatu *Saules gads* ar Ainas ilustrācijām.

Vīrs – austrālietis Tobijs atbrauca kopā ar mani dzīvot Latvijā, jo pamanījās saska-tīt Latviju kā vienu no skaistākajām zemēm pie Baltijas jūras. Kultūrlānis mums nav ne par matu nabagāks kā mūsu ziemeļu kai-miņiem. Tobijam arī patīk gadalaiki – fas-cinē tik krasas izmaiņas ik pa pāris mēne-šiem.

Esmu Latvijas latvietē ar ierasto univer-sitātes studiju laiku – dejošanu deju kolek-tivos un dziedāšanu koros, kas vainagojās ar pieredzi folkloras grupā *Dandari*. Tur beidzot dejas ieguva jēgu. Un kur nu vēl tērpa darināšana, mēģinājumu laikā dzie-dot! Esmu studējusi Ņujorkā un strādājusi Lodonā, Eiropas Rekonstrukcijas un attīstī-bas bankā, esot projām septiņus garus ga-dus. Londonā arī satiku Tobiju, kurš tikko bija beidzis savas biznesa administrācijas studijas. Tobijs neko nezināja par Latviju, pastāstīju un ierādīju. Nometnē Tobijs iet uz amatnieciskām ievirzēm, jo filozofiskām ievirzēm viņam vēl traucē valodas barjera. Tobijs bauda darbošanos ar Eiropas koksnī, jo viņam Austrālijā nekā cita kā eikalīpti tā īsti nav. Ādu ievirzē viņam patīk meistarot pēc viduslaiku apavu piegrieztnes – taisīt kaut ko tik senu...

Pati šobrīd rakstu dažādus pētījumus ekonomikā. Tā varu strādāt un būt kopā ar bērniem. Viņi ir daudz tuvāk šodienas un nākotnes pulsam nekā vecāki, jo viņi ir tie, kas veido un veidos nākotni. Jaunieši daudz ko dara citādi nekā mēs, vai ne?" ●

Viņiem ir arī sava folkloras kopa – *Delve*, kas muzicē un izpilda rituālus.

Un visbeidzot, viņiem ir arī pašiem sava pa-saule, kas sasauca ar seno baltu tautu priekšstatiem par pasauli, tās radīšanu un tajā pastāvošajām likumsakarībām.

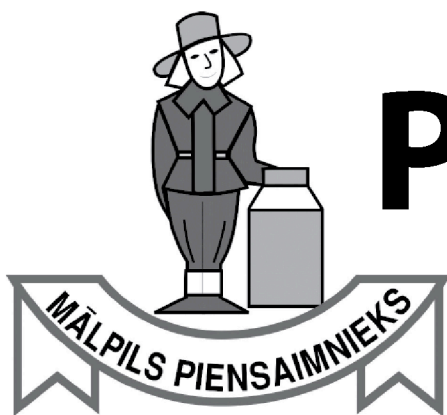
Ciemojoties nometnē, Gvido un Aina dalīsies pieredzē un atskārmēs, un tie, kam šis meklējumu ceļš pēc savām saknēm nav svešs, ir mīļi aicināti būt klāt, klausīties un dalīties pieredzē. ●

Inese

Uzmanību!

Rīt, piekdien plkst. 13.20 – 14.30 būs ekskursija uz tēlnieces Martas Skulmes un mākslinieka Oto Skulmes piemiņas istabu Skulmju mājās. Mūs sagaidīs un skaisto apkārtni Mergupes krastos parādīs Ināra Skulme.

Diemžēl vietu skaits ierobežots – 24 cilvēki, tādēļ pasteidzieties pierakstīties sarakstā arodskolas foajē!

Pa piena ceļu

Piena produktu ražošana Mālpilī ir sena. Drīz būs simtgade. Kopš 1938. gada darbojas Mālpils pienotava, kuru tagad zinām kā SIA *Mālpils Piensaimnieks*. Vakardienas nometniekus ekskursijā pavada pats uzņēmuma direktors ROLANDS JOMERTS, kurš ražotni vada jau 15 gadus.

Piena ceļš sākas ar gotiņām. Pēc izslauktā piena paši brauc pakāj. To atved, pārbauda piena tauku saturu, ūdens klātbūtni (tas gan sen nav konstatēts, jo saimnieki esot godprātīgi). Tad piens plūst uz pienotavas sirdi – separatoru telpu. Daudz jautājumu viesiem bija par pastēzēšanas procesu: cik daudz labuma paliek pienā? Mālpils Piensaimniekā pastēzēšana notiek pie +80 grādiem. „Pēc +85 grādiem piena labumi sāk mainīties,” atbild direktors.

„Kāpēc uzņēmumu piens zilganāks nekā lauku?” izskan jautājums.

„Tas atkarīgs no tauku procenta. Pārsvārā ražo 2,5% pienu. Dzeltēnā krāsa koncentrējas taukos. Iepirktam pienam vidēji tauku procents ir 4,2. Ir arī saimnieki ar dažām govīm. Šajā pienā ir pat 6%.”

Karstums milzīgs. Zem izsniegtajiem baltajiem halātiem jūtamies kā Sahārā. Turpinām ceļojumu pa piena ceļu. Pārejām pāri dezinfekcijas paklājiņam. Nu tad beidzot – preti uzvēdi –2 grādi saltuma. Esam noliktavā – ledusskapī. Tālāk gan vēsumprieki beidzas, un ejam uz citu ražotni, kur siers peld lielās sāls vannās. Sieru atkarībā no šķirnes gatavina no 3 dienām līdz 2 mēnešiem. Runājot par sortimentu, šeit ražo visu, izņemot saldējumu un sauso pienu. Pat *Rīgas Piena kombinātam* gatavina izejmateriālu siera desai. Tālajos gados ražoja trīs siera šķirnes, bet tagad jau grūti saskaitīt. Ar sinepēm, papriku, ķimenēm, dillēm, sīpoliem, burkāniem, čilli un vēl – slavenais *Mālpils siers*, šķirne, kuru izveidoja 1984. gadā. Tas pieder svaigo sieru grupai. *Mālpils Piensaimnieks* ir gandrīz vienīgie Latvijā, kas zaļumus iestrādā siera masā nevis apber tos apkārt. „Jaunu produktu šķirņu rašanās ir visa kolektīva radošs, mērķtiecīgi uz attīstību virzīts darbs,” teikts Mālpils 800 gadu jubilejas grāmatā. Pašlaik

uzņēmumā strādā aptuveni 70 cilvēku. Šobrīd krīzes iespējams gan patērētāju skaits samazinājies. Kuram gan šodien viegli? Bet darbinieki nenokar degunu. Top jaunas šķirnes, piemēram, ar baziliku, piparmētrām. Dāmām pat piedāvā sieru bez taukiem. Nu pilnīgi bez tiem – ēd un tiev!

Siers iepakojumā un vannā.

Gardus piena stāstus teica un nometniekus pa ražotni izvadāja uzņēmuma direktors Rolands Jomerts.

Svētdien pusdienlaikā vestibilā pie ēdamzāles būs iespējams iegādāties *Mālpils Piensaimnieka* produkciju.

Daina

Vakar notikušajās komandu stafetēs piedalījās 10 atraktīvas komandas. Komandām bija jāpilda 6 uzdevumi. Tie bija: ābolu sēkliņas, skriešana ap stabu, kurpju skrējienš, kartupeļu mizošana, tualetes papīra mūmija un bumbu spēle. Vēl komandām bija uzdevums uzrakstīt visiem zināmu pasaku savā versijā, zemāk redzami labākie pasaku rezultāti. Liels paldies stafēšu tiesnešiem Mētrai, Jurim, Baibai, Jānim, Madarai, Anastasijai. Uzvarētāju komandu kopvērtējuma laika atšķirība bija ļoti neliela. **Stafēšu komandu uzvarētāji:**

1. **Kazdangeri**
2. **Sasvīdušais springums**
3. **Pēkšņie**

Sasvīdušais springums.

Gustava prieks.

Labākā pasaka

Reiz senajās mūsdienās, kur pērkonš nekad neducina, bet zibeņo ikkatru pusotru sekundi, dzīvoja tālbraucējs Laimis Lācis, kurš strādāja uz fūres un vadāja medu. Kur gadījās, kur ne uz Latvijas-Itālijas robežas viņu apturēja *Maxima* apsargs, kas bija robežsarga formā un ar iesauku „bite”. Kamēr Bite aplidoja atvesto kravu, Laimis piezvanīja Nelaimim un teica, lai atsūta bitenieku. Pēc pāris stundām atbrauca bitenieks, bet visa krava jau bija pazudusi. Tad bitenieks un Laimis Lācis, meklēdami pazudušo kravu, atrada nelielu ciematu vārdā „Strops”. Ciemata iedzīvotāji pateica, ka viņi medu ir atraduši un ir laimīgi. Tad viņi cēla godā Laimi Lāci un uzdāvināja viņam *Maxima* paldies kartiņas.

Labākie citāti no pasakām

Tēvam stallī bija trīs zirgi – divi gudri, trešais zelta.

Ezītis no lielā bada nolēma apēst kaktusu.

Trešā, vismazāk padevusies tēva meita devās uz kaimiņienes pili, kur sasauca sievas no visas apkārtnes. Katrai sievai pa zīlei iedeva un lika noglabāt vietā, kur saule nekad neiespīd, visas sievas tā arī darīja. Nākamā rītā visi vīri pamodās jau tēva kārtā. ●

Kazdangeri.

Skrējienā.

Pēkšņie.

jociņi par stafetēm, bet iz dzīves

Dullo Dauku komanda beigusi vienu posmu. Pretī nāk *Kazdangeri* un vaicā, kā patīcis uzdevums.

„Nezinu, es jau neesmu tik dulla, lai piedspadsmīti reizi skrietu ap mietu!” skan atbilde.

Stafetes dalībiece M. sašutusi: „Jūs tikai padomājiet, es, riskējot ar veselību, izgraužos cauri ābolam līdz melnai zemei, bet sēklu kā nav, tā nav!”

Savukārt komanda *Sasvīdušais springums* kartupeļus mizoja tupjoties mūzikas ritmā.

Leonīds Kotovičs ir no Maskavas, viņš pamazām kļūst par rūdītu 3x3nieku. Jūs jau viņu būsiet redzējuši *Brīvajā Mikrofonā*. Izrādās, ka Leonīds ne tikai dzied, bet arī tulko un raksta pasakas. Piedāvājam izvilumus no viņa jaunrades!

Pasakas un pasaciņas

Leonīds Kotovičs

Lidmašīna un Tauriņš

Lidlauka malā bija pļava, kur ziedēja puķes un līdinājās tauriņi. Lielās lidmašīnas tur nekad neiegrīzās – tās augstprātīgi braukāja tikai pa betonētiem lidlauka ceļiem.

Reiz gadījās tā, ka kāda lidmašīna nosēdās tieši pļavā. Tā izskatījās daudz mazāka par citām, bet salīdzinājumā ar tauriņiem, bitēm un vabolēm arī šī lidmašīna bija milzīga. Skaists raibs tauriņš sadūšojās, aplidoja Lidmašīnai apkārt un apsēdās uz saulē sasilušā metāla deguna.

- Vai tu nosēdies pļaviņā, lai iepazītos ar mums? - tauriņš jautāja. Izrādījās, ka Lidmašīna pazīst pļavas iemītniekus. Brašais tauriņš bija no „admirāļu”, sugas tāpēc Lidmašīna nedeja:

- Labdien, Admirāli! Esmu būvēta, lai sēstos tieši zālē, tāpēc mazos lidoņus zinu. Man parasti jābrauc uz ciematiem un mazpilsētām.

- Ja tu neesi nogurusi, varbūt palidosim kopā, piedāvāja Admirālis.

- Es nevaru lidot bez cilvēka, kas mani vada.

- Pasaki, kas jādara, un es tevi vadišu, nopriecējās Tauriņš. Es labi pazīstu mūsu pļavu.

- Lai lidotu, jāmacās lidotāju skolā, sacīja Lidmašīna. – Bet tas vēl nav viss.

Lai palidotu, man vajag mucu degvielas.

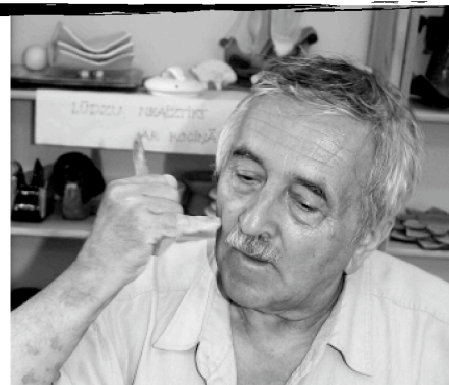
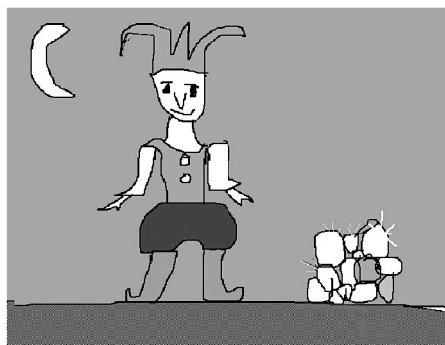
- Es neesmu mācījies skolā, bet vai slikti lidoju? - apvainojās Admirālis. – Un degvielas mucas vietā man pietiek ar pilienu rāsas, viņš piebilda. – Žēl gan, mēs ar tevi varētu parotāļties gaisā.

Un tad Tauriņš ieraudzīja mucu, kas brauca šurp pa pļavu lielā automašīnā. Mucai uz sāna bija rakstīts „DEGVIELA”. Cilvēks zilā tērpā atvēra neredzamas durtiņas pie lidmašīnas spārna, – tieši tāda lieluma durtiņas, ka aiz tām varētu dzīvot kāds tauriņš. Pēc tam zila cilvēks kā milzu čūsku izvilka no automašīnas šļūteni un iesprauda tās galu durtiņās. Degviela sāka plūst no mucas lidmašīnā, un pie durtiņām pacēlās indīgu tvaiku mākonītis. Tauriņiem ir ļoti smalka oža, tāpēc Admirālis iesaucās:

- Mijā Lidmašīna, to nevar dzert! Bēsim no šejienes!

- Admirāli, tā ir mana parastā degviela.

Tauriņam jau reiba galva. – Ja es izdzeru pilienus tādās indes, tad būtu pagalam! –

Leonīds Kotovičs.

viņš sauca Lidmašīnai un nolaidās zālē tālāk no briesmīgās mucas.

- Cik dažādi radijumi esam mēs ar Lidmašīnu, domāja tauriņš.

Pēc kāda laika Lidmašīna sāka rūkt, ieskrējās un pacēlās gaisā. Tur augšā viņa pašūpojās spārnos, sūtot sveicienu Admirālim un visiem mazajiem pļavas lidoņiem.

Logs

Kādā mūra namā augšējā stāvā dzīvoja Mākslinieks. Viņa istabā bija liels Logs, bet aiz tā varēja redzēt tikai blakus mājas mūra sienu. Lejā aiz Loga bija šaurs bruģēts pagals bez kokiem un krūmiem, – ar retiem zāles kušķiņiem akmeņu spraugās.

Toties augšā bija redzamas debesis.

Tās bija milzīgas. Rudens nakts Māksliniekam likās, ka caur Logu istaba piebirst zvaigznēm. Kādreiz aiz Loga vairs dejoja sniegpārslas. Dažreiz Mākslinieka istabu mēness krāsoja sudrabā, citreiz to apzeltīja saule.

Debesis peldēja mākoņi: kā balti putni, kā kuģi sārtām burām, kā pelēkas pilis, kā zili sapņi.

Kādu rītu gadījās tā, ka Mākslinieks pieņāca pie Loga un nevarēja saskatīt neko. Ārā bija bieza, balta migla.

- Kur palicis viss pasaules skaistums? – jautāja Mākslinieks, bet Logs viņam atbildēja: – Tas ir tev!

Mākslinieks skatījās baltajā miglā, un tad sacīja Logam:

- Krāsas, ko tu man rādīji visu gadu, pier mums abiem. Es gribu salikt tās kopā un uzdāvināt tev.

Tas bija liels darbs. Kad Mākslinieks to pabeidza, logu piepildīja vitrāža. Tajā bija dzeltenas un oranžas saules krāsas, tumši zili debesu toņi, sārti un pelēki stikli.

Otra tāda loga nav visā plašā pasaulē. Kad saule un mēness rotaļājas stiklos, tad liekas, ka krāsas atdzīvojas. ●

Izmantoti attēli no topošās grāmatiņas ilustrācijām.

Keramiķu pagrabiņā

Blakus slavenajai 3x3 nīkšanu telpai jauki iekārtojusies keramiķu darbnīca. Ievirzes vadītāja no Amerikas GUNDEGA PENIĶE jau kuro reizi māca nometniekiem mālus ne tikai mīcīt. Darbnīcas saimniece – Mālpils vidusskolas pulciņa un kultūras nama keramikas studijas vadītāja GUNA PETRĒVICA laipni izrāda māla izstrādājumus. Nē, katrs no tiem ir īsts mākslas darbs, ar savu noskaņu, stilu, raksturu un tēmu.

Ivara Kalna-Timanta meitardarbu novērtē Gundega Peniķe.

Dalībnieku ir tieši tik daudz, lai netraucēti varētu nodoties māla vilinājumam. Sākuma izejmateriāls jau gatavs. „Pietiekami treknas māls,” Guna lietpratīgi novērtē. Jā, jā, pareizi izlasijāt – izrādās, ja māls ir pārāk treknas, tā liesināšanai jāpieber smilts. Kas teicis, ka Latvijā liesa dzīve?! Gan māla, cik uziet, gan smilts.

Pati pirmo reizi dzīvē izmēģināju ripu. Slaveno ripu, uz kuras top bļodas, krūzes un vāzes. Mani vienmēr ir fascinējis šis process. Protams, novērotājas lomā. Nu sapnis beidzot piepildīts. Un gluži kā šodienas nometnes moto – izaicinājums pieņemts. Ripas izaicinājums. Ceru, ka viss beigsies labi, un gan bļoda, gan vāze dosies pasaulē – uz Rīgu. Zaļais spainītis, kurā nokļūst „nolemtie” un neizdevušies darbi, lai šoreiz paliek tukšs. Tie, kuri citās nometnēs nākotnē gribēs izjust māla burvību, lai nebaidās. Nemaz tik šmucīgs tas radošais process nav. Un maliņas „aptaisīt” katrs var iemācīties.

Nedēļas garumā ievirzes dalībnieki čakli strādā pie pārsteiguma. Kāda? Kam? Jums, protams! Redzēsiet izstādē. ●

Daina

Veco bilžu šarms

Mūslaikos runāt par to, ka trūkst grāmatu par Latvijas vēsturi, ir jau grēks, jo pēdējo 20 gadu laikā ir izdots liels skaits grāmatu gan par Latvijas vēstures notikumiem visa 20. gadsimta laikā, gan atsevišķi par dažādiem vēstures notikumiem. Mācot vēsturi jaunajai paaudzei, novēroju trūkumu, – lai padarītu šo mācību procesu interesantāku un saistošāku, būtu labi, ja varētu ieraudzīt Latvijas vēstures notikumus ilustrētā veidā – bildēs. Fotografijas, dokumenti, dažādi priekšmeti atdzīvina mūsu iztēli un ļauj ieraudzīt seno laiku notikumus ar tā laika cilvēku acīm.

Tiekoties ar nometnes dalībniekiem, rādu bildes, kas savāktas vairāku gadu laikā strādājot pie projektiem – bilžu grāmatas – enciklopēdijas par Latviju un tās ļaudīm Otrā pasaules kara laikā, un pie mājas lapas par Latviju 20. gadsimtā. Sadarbojoties ar nometnes dalībniekiem, esmu ieguvis jau burvīgas trīs ģimeņu arhīvos esošas fotografijas un dokumentus, kas stāsta par notikumiem 20. gadsimta sākumā un padomju laikos. Ieskenētās fotografijas tiks ieliktas mājas lapā www.latvija20gadsimts.lv. Mūslaikos, pastāvot modernām tehnoloģijām, internets dod iespēju jebkuram kļūt par Latvijas vēstures dokumentētāju. Arī Tavā ģimenes albūmā esošas vecas bildes var būt interesanti Latvijas vēstures dokumenti. Vajag tikai padalīties ar šo informāciju.

Esmu ļoti pateicīgs par iespēju strādāt nometnē savā ievirzē, jo iegūtie jaunie vēstures materiāli būs kļuvuši par visu mūsu ieguvumiem, tiklīdz būs publicēti vai nu kādā grāmatā, vai interneta mājas lapā. Aicinu arī visus jūs piedalīties vēstures dokumentēšanā. ●

Mālpils 3x3 nometnes ievirzes
Latvijas vēsture bildēs vadītājs
Andris Tomašūns

Mālpils novadpētniece Dace Brūna iedeva nokopēt kādas savas kolēģes atnestas vecas ģimenes fotografijas. Šajā redzams cara armijā kareivis Daugavpili.

Nometnes dalībniece Liene Mauriņa atvedusi līdz uz nometni ļoti interesantus savas dzimtas dokumentus, šeit dokuments – Mātes Varones apliecība padomju laikos, kuru izsniedza sievietēm, kas bija laidušas pasaulē desmit bērnus.

Nīcējiņi

Nu, miliši! Vai gaidījāt nīcējiņus? Aizvakar nekur šie nebija pazuduši. Lai arī zolītes dalībnieki pajaukuši nakts ritmu, Tomašūns, dāmu ieskaits, un vēl ar dažiem cienījama vecuma vīriem (ar Ādolfu priekšgalā) dziedāja tik nost. Mani ziņotāji pavisam izlaidušies – laikam no karstuma. Viens gan ziņoja, ka pie pienotavas Sudas upē 16 kg karpas ķeras. Arī lidakas un līņi. Tomašūns ar Dreiblatu parasti vienu nakti pie nometnes makšķerēja. Šoreiz Imanta nav, bet Tomašūns pēta bīdes. Izmantojot izdevību, ka nekādas ekstrās nenotika, vēlos iepazīstināt ar dažām dāmām, kuras šad tad pieminētas avīzē.

Pie Purciema – Pura (Agrita Krieviņa) „kļičkas” vainīgs Purvciems, kurā Agrita dzīvo. Kleopatra (Daina Kuplē) savu otro vārdu ieguva Skrundas nometnē, kur tēloja ne ta suni, ne ta kaķi. Neatceros. Bet tas vairs SiliņUldi nepārsteidz (nu to, kas dzīvo Austrālijā ar kājām gaisā). Viņš parasti vainīgs pie tā, ka dažiem nometnē un arī pat pēc tās pazūd mātes dotie vārdi.

Ak, jā. Vēl ziņoja, ka vijolnieks Gustavs varējis Latgales spēkavīru Juri pielauzt. Vecais Rokpelnis gan arī centās līdzī turēt, bet par rezultātu nerunāsim. Taču es domāju,

ka viņi uz zolišu turnīru sūtīti... Ko vīriešiem padarīt? Izrādās, kur tik vien var.

Vakar lēni, bet neatvairāmi nīkšanas stundas tuvojās rīta gaismai. Kā jau tas pieklājas nometnes ceturtajai naktij. Nu tā – apmēram līdz četriem rītā... Es ar' tur biju. Gan nīku, gan mālpiļiešu baziliksieru un žurkas – māsīcas barankas grauzu, gan jautri uzdziedāju Vivitas akardeona pavadībā, Lijas skanīgās rīkles iedvesmota, gan...!!! Purciems gan ātri pazuda. It kā mežā. Zvanīja, lai neuztraucas.

Man, mājās nākot, krupji rādījās. Purciemam laikam ar vienu krupīti nepietika. Neiztika arī bez analītiskām sarunām ar jauniešiem – cik tālu var nometīt ods savu iekāres objektu. Dzirdēju, ka 40 kilometrus. Alberts acis vien ieplēta. Ko bolies? Netici, paprasīšu dabas muzejā un aizsūtīšu sms.

Par trimmermūziku agrā rīta agrumā nerunāsim. Savs labums ir. Brokastis bija gandrīz visi. Ceru, ka aktrisdīva Zilga arī nīkst. Tur viņai ātri atradīs visus vajadzīgos punktus ķermenī. Nevajadzēs nedēļu meklēt.

Strauji tuvojās nometnes gals. Varbūt nīkšanā to saķersim un nelaidīsim vaļā? Vismaz vēl pāris dieniņu. Tad Tomašūns varbūt vēl uzsīs astīti ieraudzīt. ●

Kleopatra

Vakardienes jubilāre Daina Kuplē (Kleopatra) un Ligita Roze-Medne skaļi nīkst.

No Ineses G.

Pirms rīta TV ziņu pārraides operators Ivars Zviedris nosaka:

„Es daudz nerunāšu. Ekrānam tak' mēli nepiekārši...”

Balss zālē: „Kā? Vai tad būs mēmā filma?”

Noklausīta saruna parkā, pēc nīkšanas mājās nākot.

Puisis, apķēris meiteni, stāsta:

„Nesen „nospēru” vecmāmiņai naudu. Žēl, ka es Tevi agrāk nepazīnu... Būtu tos latus uz Tevi notērējis...”

No rīta Ance (7 gadi) vecākiem:

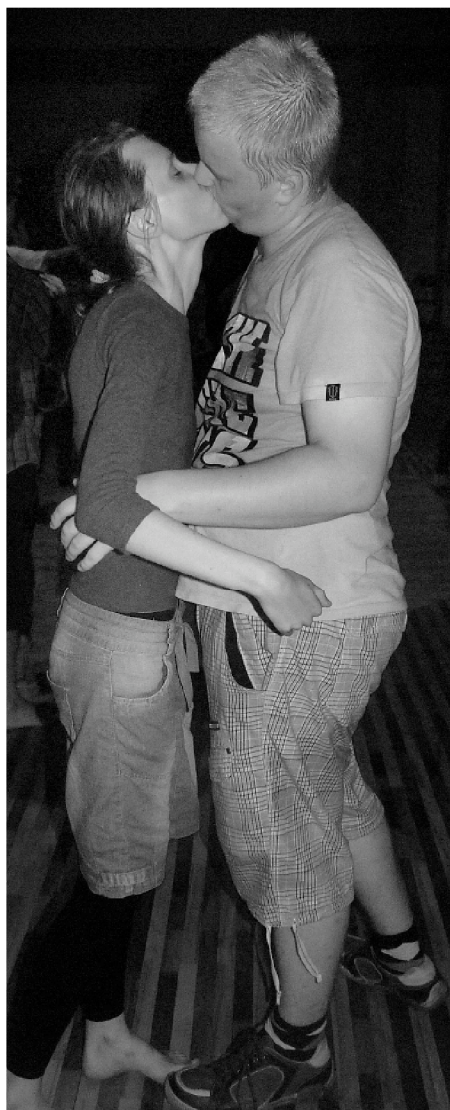
„Vai gribat kaut ko dzirdēt? Vakar vakarā trešais tēva dēls bucojās ar vienu meiteņi! Uz paša kultūras nama sliekšņi! Mēs ar draudzenēm visu redzējām!”

zolētājiem

Par un ap zolīti

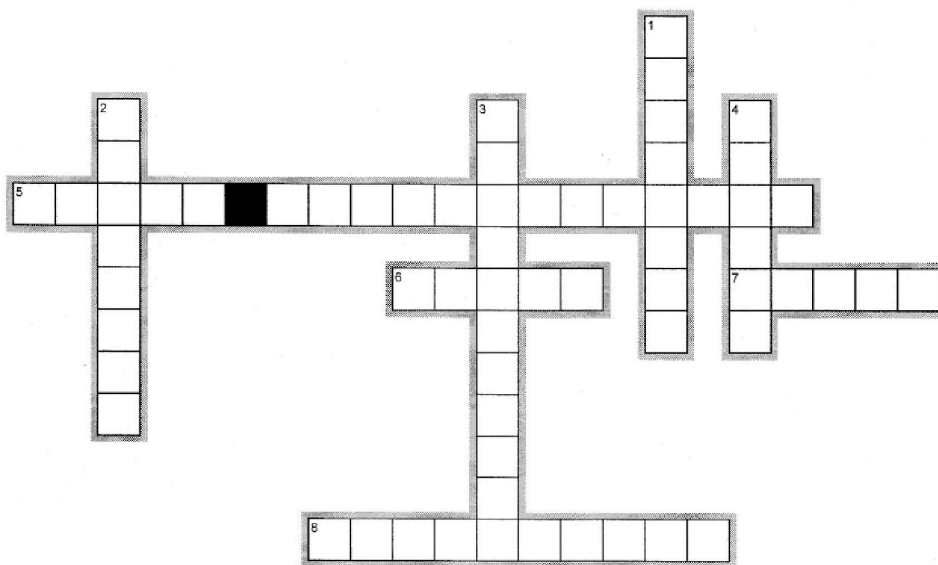
Vakar turnīra otrā kārtā – protams, neiztika bez nepatikas par salozētājiem galdabiedriem, bet jocīgākais, ka šī nepatika piemēlēja pilnīgi visus pusfinalistus. Iznāk tā, ka lozē, cik gribi un kā gribi, tik un tā ar galdabiedriem apmierināts nebūs neviens, tāpēc pretenzijas netika uzklauštas un tika atstāts, kā pirmā reizē izlozēts. Pie viena galda sēdās Māris Slokenbergs ar Sovitu Seksti un Liju Dunsku. Galdabiedrus izdevās apspēlēt Solvitai, un viņa pirmā iekļūva zolītes turnīra finālā. Pie otrā galda sēdās Kārlis Rokpelnis, Ainārs Valdovsnis un Dmitrijs Petrenko; Kārlim un Aināram par skādi, mālpiļiešus finālā pārstāvēs Dmitrijs. Bet trešā galdiņa spēlmaņi vēl savu finalistu nav izvirzījuši. Viņi ir apstājušies pie 18. partijas ar rezultātu: Alberts Rokpelnis +5, Zane Stafecka +5, Andrejs Polozkovs -10; un saskaņā ar noteikumiem, vienāda punktu skaita gadījumā jāizspēlē vēl trīs partijas (piemēram, viena zole te varētu ieviest pamatīgas korekcijas). Spēlmaņi solās tikt ar spēli galā līdz vakariņu laikam, tas nozīmē, ka interesenti un ziņkārīgie trešo finalistu uzzināt varēs tikai **zolītes finālā šovakar – plkst. 23:15**, Kultūras nama otrajā stāvā. Gadījumā, ja trešais finalists būs Zane vai Alberts, tad var gadieties, ka zolīte tiks spēlēta kāda citā laikā (finalistu savstarpēja vienošanās), jo kā Zanei, tā Albertam šovakar danči jāspēlē. Tabulu ar sadalījumu pa vietām varēsiet redzēt avīzes nākamajā numurā. ●

Kārlis Krūmiņš

Trīs sidraba avotiņi

Dace Brūna

Horizontāli

5. Kādaī praktiskai nodarbei mālpilietes labprāt izmanto sudrabūdeni? **6.** Kādas upes krastā atrodas Kalnavēnu un Dārziņu avotu grupa? **7.** Dziednieciskais avots, kura ūdens spēj piecelt no ratiņkrēsla un dziedināt ar vēzi sirgstošos. **8.** Avots, kura sastāvā ir liels daudzums sudraba.

Vertikāli

1. Kāda "kalna" pakājē atrodas sudrabūdens avots? **2.** Kādas upes krastā atrodas Alfās avotiņš? **3.** Mazmineralizēta ūdens avoti, saturoši kalcija sāļus un sulfātus, nedaudz sērūdeņraža. **4.** Pēc kādas pazīmes viegli atrast sērūdeņraža avotus?

Aizpildi mīklu un saņem mālpiliešu sarūpētās balviņas nedēļas noslēgumā, bet **katru rītu no plkst. 8.45 – 8.55 tiekamies skolas foajē pie ziņojumu dēļa, lai noskaidrotu dienas uzvarētājus!**

Trešdienas mīklas pareizās atbildes: 1. Torņakalns. 2. Sila kalns. 3. Vilks. 4. Krievkalns. 5. Šopas. 6. Vibroka. 7. Skulptūras. Trešdienas mīklas uzvarētāji ir **LINDA EIDUSE, JĀNIS PURMALIETIS, INA LOVEINA**. Apsveicam! ●

Kāda sakritība!

Pagaidām nometnē divas reizes ir dejos dancis *Zaglis*.

Eduards Krūmiņš (Edžus) un viņa draudzene Ieva Ploriņa (Poga) pirmdien dančos *Zagli* palika abi divi otrajā vietā. Un Poga bija gan priecīga, gan bēdīga, jo dančus dejo jau ilgi, bet vēl nekad nav uzvarējusi.

Vakar atkal bija danči, un noslēgumā – *Zaglis*.

Un kā tu, tu un tu domā kas notika?!

Edžus un Poga šoreiz palika pirmajā vietā un dejoja sen gaidīto uzvaras deju! ●

pateicība

Izsaku lielu paldies "3x3" nometnes dalībnieci Inai Loveinai par numismātikas materiālu nodošanu Mālpils vēsturiskā mantojuma krātuvē.

Aicinu arī visus pārējos nometnes dalībniekus neizmest it kā nevajadzīgas lietas – vecas fotogrāfijas un fotoalbumus, kuros neviens vairs nav atpazīstams, un jums liekas, – kuram tad tādi krāmi vairs būtu vajadzīgi? Nemetiet ārā vairs nederīgas naudas zīmes, obligācijas, vecas monētas, skolas liecības, atestātus, apliecības, dziesmu klades, vecos koferus un citus priekšmetus. Tie noderētu Mālpils muzejam (mob. tālrunis: 28711078). Saglabāsim nākamām paaudzēm liecības no aizgājušajiem laikiem!

Mūsu adrese: Baiba Lippe

Mālpils vēsturiskā mantojuma krātuve

Nākotnes iela 1,

Mālpils novada dome

Mālpils novads, LV – 2152